

# MEGVETÉS

*Dévényi Erika*

Emberek, kiket gúnyolnak, megvetnek,  
Emberségükben a mélységbe vettetnek  
Mebélyegezve élnek, lerántva a porba  
Méltóságukon keményen taposva

Emberhez méltó életet nem élhetnek  
Hisz nem Isten szemével méretnek  
A kőszívek őket semmibe veszik  
Magukhoz méltónak őket nem tekintik

Kisemberek lesznek, elnyomott létek  
Kiknek száját nem hagyja el ének  
S ha mégis szólnak, s van hozzá dallam is  
Csak keserűség az, mely megszólaltatik

Csak suttogó igen, mely tőlük elfogadott  
S véleményüknek nem adnak jogot  
Hangos szóval ők nem szólhatnak  
Elégedetlenségnek hangot nem adhatnak

Feszíti őket a tehetetlenség  
A lelkeket maró félelemérzés  
Tűrnie kell, bármennyire fáj  
Óvnia kell éltét, gyermeke álmát

Gyermeke álmát, mely az egyetlen erő  
Mellyel a valóság kicsit felejtethető  
Meg kell őriznie egy röpke kis mosolyt  
Hogy kicsit feledhessék a zord valóságot

Pedig ők a szívüket is teljesen megnyitják  
Hogy a szeretetüket megmutathassák  
Remegő kezekkel, de két kézzel adják  
Egyet remélnek csak, hogy elfogadják

De vannak emberek, kiknek a szíve túl kemény  
Nem juthat közelébe semmilyen erény  
Új eszközöket keresnek a megaláztatásra  
Rágalmakat festenek házak ajtajára

Segíts a megalázottnak felemelkedni  
Még akkor is, ha sorsából részt kell vállalni  
Ha ketten álltok szembe a gyalázó kezekkel  
Az ütés ereje is csak felével ér fel

Segíts a megbecsülését visszaszerezni  
Remegő kezéből az ecsetet vedd ki  
Fesd újra az ajtót, hited erejével  
Hófehér festékkal, Jézus nevével

**Forrás: [www.keresztenydalok.hu](http://www.keresztenydalok.hu)**